

INTERPELLATION TILL STATSRAÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2016-11-28
Besvaras senast
2016-12-12

Till justitie- och migrationsminister Morgan Johansson (S)

2016/17:151 Närhetsprincip för nyanlända

År 2015 tog Sverige emot 162 877 asylsökande människor, vilket var en fördubbling från det föregående året och mer än en femdubbling sedan 2011. På kort tid placerades tiotusentals människor i tillfälliga boenden, spritt över olika kommuner i Sverige. Till följd av denna akuta flyktingkris har också tiden för prövning av uppehållstillstånd skjutit i höjden.

Det innebär att det runt om i Sverige finns människor som väntar på besked om sitt uppehållstillstånd. Många lär få vänta mer än ett år från det att deras ansökan lämnats in. Under den tiden kommer också många att hinna rota sig i sina respektive lokalsamhällen. Detta är naturligt. Unga placeras i grundskolor och gymnasieklasser. Människor engagerar sig i sitt närområde. Kort sagt kommer många asylsökande att lära känna sin nya hembygd, och antagligen kalla den för ”sin”.

Men på flera håll i landet ser vi exempel på att Migrationsverket stuvor om i organisationen för dessa människors boenden, vilket i flera fall leder till att flyttlasset går till en annan kommun. Samtidigt finns det flera kommuner som under flyktingkrisen placerat ensamkommande unga i andra kommuner än sin egen – medan man bygger upp egen mottagningsverksamhet – och som nu vill flytta tillbaka dem till den kommun som tagit emot dem ”på papperet”. Slutligen finns en stor grupp människor som, när de får sitt uppehållstillstånd beviljat, anvisas till en annan kommun. Denna sista grupp lär dessutom växa under 2017 i samband med den nya lagen om anvisning till kommuner.

Processerna kring detta är i någon mån komplicerade – och Migrationsverket är en fristående myndighet som inte ska styras av enskilda ministrar. Men den övergripande principen för människor som söker asyl i Sverige borde vara att man inte flyttas runt i onödan. I fallet med dem som erhåller uppehållstillstånd och placeras i en annan kommun bör en närhetsprincip kunna införas som stipulerar att man i första hand bör placeras i den kommun man befunnit sig i under provotiden, förutsatt att det finns boenden tillgängliga där.

Detta skulle ha flera fördelar. Civilsamhället skulle uppmuntras att ta ett långsiktigt ansvar från början, eftersom de människor man engagerar sig i inte tvingas flytta efter några få månader. Kommunala integrationsinsatser skulle kunna ske från dag ett eftersom man inte riskerar att förlora sin investering i dessa människor när de måste göra om processen i nästa kommun. Dessutom

ska inte underskattas att en flytt är en uppsplitande process – inte minst för barn – när den sker med tvång.

Kort sagt är det varken resurseffektivt, legitimt eller önskvärt att ett antal kommuner agerar slussar för asylsökande. Det säger på sätt och vis sig självt att ingen vinst görs när en asylsökande som erhåller uppehållstillstånd i Umeå tvingas flytta till Visby – bara för att byta plats med en asylsökande som gör den omvända resan. Tvärtom vore det mer önskvärt om en närhetsprincip blev vägledande. Det skulle staten, kommunerna och de enskilda spara både tid och pengar på.

Med anledning av ovanstående vill jag fråga justitie- och migrationsminister Morgan Johansson:

Hur ser ministern och regeringen på de otaliga flyttningarna av asylsökande i Sverige, och har man förslag för att komma till rätta med problematiken som uppstår därigenom?

.....

Jesper Skalberg Karlsson (M)

Överlämnas enligt uppdrag

Lisa Gunnfors